

Sygn. akt VI ACa 1211/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Małgorzata Kuracka (spr.)

Sędziowie: SA Agata Zajac

SO (del.) Mariusz Łodko

Protokolant: Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A. w L.

przeciwko Szpitalowi (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 3 kwietnia 2014 r.

sygn. akt IV C 414/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) S.A. w L. na rzecz Szpitala (...) w W. kwotę 1 800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1211/14

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w L. wniósł orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym obowiązkowi zapłaty przez pozwanego Szpital (...) z siedzibą w W. na jego rzecz kwoty 980.548,67 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP w skali rocznej od kwoty 871.571,66 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 108.977,01 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie kosztów postępowania nakazowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 14.417 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 20 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Legnicy uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Od przedmiotowego nakazu zapłaty Szpital (...) wniósł zarzuty, wnosząc o jego uchylenie w całości i oddalenie powództwa ponad kwotę 858.710,80 zł z uwagi na fakt, że pozwany uregulował i rozliczył względem powoda kwotę 121.837,87 zł przypadającą w ramach porozumienia z dnia 20 grudnia 2010 roku na zaspokojenie roszczenia objętego

pozwem (dotyczącego wierzytelności (...) S.A.). Domagał się także oznaczenia sposobu wykonania pozostałej do zapłaty części zobowiązania poprzez uregulowanie tej należności w 8 równych ratach, płatnych kwartalnie na koniec danego kwartału począwszy od dnia 1 lipca 2013 roku, umorzenia odsetek od należności stanowiących podstawę wniesionego roszczenia, odstąpienia od obciążenia pozwanego kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w trybie art. 102 k.p.c.

Pismem z dnia 18.02.2013 r. powód ograniczył żądanie pozwu o kwotę dokonanej przez pozwanego wpłaty w dniu 25 stycznia 2013 roku w wysokości 999.211,39 zł i cofnął powództwo w tym zakresie na skutek spełnienia roszczenia w toku postępowania. Kwota dokonanej przez pozwanego wpłaty została rozliczona w następujący sposób: kwota 980.548,67 zł została zliczona na poczet całej należności głównej, natomiast kwota 18.662,72 zł została zaliczona na poczet części należnych powodowi odsetek. W przypadku złożenia przez stronę pozwaną zarzutów powód domagał się wydania wyroku utrzymującego nakaz zapłaty w mocy co do kwoty 10.356,38 zł tytułem brakującej części należności (odsetek) i kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 zł oraz 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

Pozwany w piśmie z 8.03.2013 r. wyraził zgodę na częściowe cofnięcie powództwa, domagał się również oddalenia powództwa w pozostałym zakresie, odstąpienia od obciążania pozwanego kosztami procesu na zasadzie art. 102 k.p.c. . Dodatkowo wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2013 roku Sąd uchylił nakaz zapłaty z dnia 20 grudnia 2012 roku i umorzył postępowanie co do kwoty 999.211,39 zł.

Wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uchylił wyżej wymienione postanowienie z dnia 21 czerwca 2013r., w trybie art. 359 § 2 k.p.c. (pkt 1), uchylił nakaz zapłaty z dnia 20 grudnia 2012 r. Sądu Okręgowego w Legnicy w sprawie IV GNc 476/12 (pkt 2), umorzył postępowanie co do kwoty 999.211,39 zł (pkt 3), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 4), a także nie obciążył pozwanego kosztami postępowania (pkt 5).

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 20 grudnia 2010 roku (...) S.A. z siedzibą w L. i Szpital (...) z siedzibą w W. zawarli umowę - porozumienie w przedmiocie spłaty zadłużenia (nr ewidencyjny dokumentu (...)), mającą na celu ustalenie warunków dobrowolnej spłaty przez pozwanego wymagalnych już wierzytelności. Zawierając porozumienie spółka (...) S.A. występowała w imieniu własnym jako wierzyciel strony pozwanej (m.in. w związku z nabyciem w drodze cesji przez spółkę wierzytelności od następujących wierzycieli: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. oraz jako pełnomocnik na podstawie udzielonych jej pełnomocnictw przez następujące firmy: 1. (...) z siedzibą w Ż. (aktualnie po przekształceniu w spółkę akcyjną (...) S.A. z siedzibą w Ż.); 2. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.; 3. (...) z siedzibą w S.; 4. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.; 5. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.; 6. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z.; 7. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.; 8. (...) s.c. z siedzibą w Ł.; 9. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

Na porozumienie to złożyły się należności wynikające z poprzednio zawartych porozumień przez strony, wg zestawienia: (...) z dnia 22.10.2008r. w kwocie 2.846.289,43zł; (...) z dnia 30.10.2009r. w kwocie 264.558,43 zł; (...) z dnia 25.11.2009r. w kwocie 315.829,15 zł; (...) z dnia 12.03.2010r. w kwocie 427.828,73 zł; (...) z dnia 15.06.2010r. w kwocie 765.150,67 zł plus prowizja 48.276,96 zł razem 813.427,63 zł; (...) z dnia 15.06.2010r. w kwocie 319.433,41 zł plus prowizja 20.154,55 zł razem 339.587,96 zł; (...) z dnia 24.08.2010r. w kwocie 2.916.666,68 zł plus prowizja 251.750 zł razem 3.168.416,68 zł.

Na mocy § 1 tego porozumienia Szpital uznał swoje zobowiązanie wobec (...) S.A. w łącznej kwocie 8.175.938,01 zł. Poza tym Szpital zobowiązał się do zapłaty na rzecz (...) S.A. prowizji w wysokości 1.000.000 zł płatnej w 40 równych ratach, zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik nr 1 do porozumienia począwszy od stycznia 2011 roku do kwietnia 2014 roku (§ 1 pkt 3). Na ratę składała się część zobowiązania głównego uznanego przez pozwanego wraz z

odsetkami bieżącymi na poziomie odsetek ustawowych pomniejszonych o 5,10 pkt procentowych rocznie, wyliczonych od niewymagalnej części należności głównej od dnia 21 grudnia 2011 roku do dnia wymagalności oraz rata prowizji.

Zgodnie z § 2 ust. 6 strony postanowiły, iż w pierwszej racie określonej w harmonogramie, który stanowi załącznik nr 1 do niniejszego porozumienia, w całości spłacone zostanie zobowiązanie wobec (...) Sp. z o.o. w W.. W myśl § 4 ust. 6 strony postanowiły, iż zaliczenie spłat dokonanych w poczet niniejszego porozumienia dokonywane będzie w pierwszej kolejności na poczet kosztów, później odsetek a na końcu na poczet należności głównej.

W trakcie pierwszego roku i połowy drugiego (2011 i połowy 2012- do maja włącznie) pozwany realizował zawarte porozumienie zgodnie z jego postanowieniami, regulując na rzecz powoda należności wynikające z harmonogramu spłat, choć wpłaty te często następowały już po ustalonych terminach płatności. Pozwany zwracał się z próbą o prolongatę w spłacie jego zobowiązania, na co powód początkowo wyrażał zgodę. Pozwany na wezwanie powoda składał oświadczenia, w których uznał zobowiązanie wynikające z przedmiotowego porozumienia. Z uwagi na brak terminowej płatności kolejnych rat - pismem z dnia 19.06.2012 r. powód poinformował pozwanego o przeterminowanym zadłużeniu z tytułu łączących strony porozumienia na kwotę 643.809,30 zł, wzywając go do zapłaty tej należności w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Jednocześnie powód poinformował pozwanego, iż w -przypadku braku spłaty zadłużenia w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania - cała została do spłaty kwota staje się natychmiast wymagalna (§ 4 ust. 3). W piśmie z dnia 9 lipca 2012 r. powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w łącznej kwocie 7.386.388,59 zł. Pozwany w dniu 12.07.2012r. zwrócił się do powoda z próbą utrzymania w mocy porozumień zawartych pomiędzy Szpitalem a spółką (...) S.A.

W dniu 21 stycznia 2013 roku zostało zawarte porozumienie pomiędzy pozwanym a spółką (...) S.A. z siedzibą we W., na mocy którego Szpital wyraził zgodę na wstąpienie (...) S.A. w prawa zaspokojonego wierzyciela ((...) S.A.) w trybie art.51 § 1 pkt 3 k.c. poprzez zapłatę w dniu 25 stycznia 2013 roku na rzecz (...) S.A. kwoty 8 228.494,66 zł, w tym kwoty 6.215.910,46 zł tytułem należności głównej, 995.579,93 zł z tytułu odsetek umownych, kwoty 1.017.004,27 zł z tytułu prowizji wynikającej z rozumienia zawartego pomiędzy Szpitalem a (...) S.A.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. uchylił postanowienie z dnia 21.06.2013 r., uchylił nakaz zapłaty z dnia 20.12.2012 r. i umorzył postępowanie co do kwoty 999.211,39 zł, wskazując na bezsporny między stronami fakt zawarcia porozumienia z dnia 20 grudnia 2010 roku pomiędzy spółką (...) S.A., a pozwanym Szpitalem w zakresie spłaty zadłużenia w kwocie 8.145.938, 01 zł, jak również porozumienia z dnia 21 stycznia 2013 roku zawartego między Szpitalem a (...) S.A. we W. na mocy którego (...) S.A. wstąpił w prawa zaspokojonego wierzyciela (...) S.A., poprzez zapłatę kwoty 8 228.494,66 zł wynikającej z w/w porozumienia, obejmującego należność główną, odsetki i prowizje. Oznaczało to w konsekwencji spłatę przedmiotowej należności w toku procesu w kwocie 999.211,39 zł, w związku z czym, w tym zakresie powód cofnął powództwo /na które to cofnięcie pozwany wyraził zgodę/ i ograniczył je do kwoty 10.356,38 zł z tytułu zaległych odsetek.

Następnie odnośnie zapłaty zaległych odsetek w kwocie 10.356,38 zł, według zestawienia przedstawionego przez powoda w piśmie z dnia 10.12.2013 r., od kwot zasądzonych nakazem zapłaty, Sąd Okręgowy miał na uwadze, że w dniu 21 stycznia 2013 roku pozwany zawarł porozumienie ze spółką (...) S.A. z siedzibą we W., na mocy którego, zdaniem Sądu, wszelkie zobowiązania względem spółki (...) S.A., zostały zaspokojone, zaś (...) S.A. wstąpiła w prawa spółki (...) S.A., która reprezentowała powoda, siebie i inne podmioty przy zawieraniu tego porozumienia. Ponadto Sąd I instancji wziął pod uwagę, że powód w związku z porozumieniem uzyskał już od pozwanego należne odsetki umowne w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku i żądanie dodatkowo odsetek ustawowych uznał za nadużycie. Sąd Okręgowy miał też na względzie, że pozwany jest jednostką publicznej służby zdrowia, znajdującą się w szczególnie trudnej sytuacji, gdyż jest ograniczony w pozyskiwaniu środków pieniężnych i funkcjonuje wyłącznie w oparciu o środki finansowe przekazywane przez NFZ, zaś powód prowadzi działalność gospodarczą polegającą na uzyskiwaniu dochodów z nabywania i egzekwowania wymagalnych wierzytelności. Biorąc pod uwagę szczególny charakter działalności pozwanego nastawionej na udzielanie pomocy medycznej, a nie generowanie zysku oraz mając na uwadze obecnie obowiązujący wprowadzony przez ustawodawcę w art. 54 ust. 6 i

7 ustawy o działalności leczniczej, zakaz zmiany po stronie wierzyciela, Sąd Okręgowy przy uwzględnieniu art. 5 k.c., dalsze żądanie zasądzenia odsetek oddalił.

Sąd Okręgowy na zasadzie art. 102 k.p.c. odstąpił też od obciążania pozwanego kosztami postępowania, mimo, że zaspokojenie roszczenia nastąpiło w trakcie procesu, z uwagi na wyżej podnoszoną trudną sytuację finansową szpitala, jak również z uwagi na fakt, że powód dochodzi zapłaty nabytych wierzytelności w wielu procesach generując niepotrzebnie koszty postępowania.

Apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w części tj. w zakresie pkt. 2, 4 i 5, złożył powód, który zarzucił:

1. - naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez obrazę art. 232 k.p.c. w zw. z art 233 § 1 k.p.c. i wadliwą ocenę zebranych w sprawie i dowodów w postaci dokumentu porozumienia zawartego przez stronę pozwaną i spółkę (...) S.A. oraz oświadczenia spółki (...) S.A. z dnia 01.02.2013r., jak i potwierdzenia przelewu z dnia 25.01.2013 r. Skarżący wskazał przy tym, że obecnie istota sporu sprowadza się do ustalenia, czy roszczenie strony powodowej wygasło na skutek zapłaty w toku procesu - w całości czy w części. W uzasadnieniu zaskarżanego wyroku Sąd Okręgowy ustalając stan faktyczny wskazał, iż w toku procesu strona pozwana zapłaciła część poszukiwanej pozwem kwoty przelewem z dnia 25 cznia 2013r., a następnie wskazał, iż roszczenie wygasło w całości ze względu na sam fakt zawarcia porozumienia pomiędzy stroną pozwaną a spółką (...) S.A. powód zaś stwierdza, iż już w toku postępowania otrzymał on od strony pozwanej tylko jedną wpłatę to w dniu 25.01.2013r., którą to spółka (...) SA. otrzymała od (...) S.A. (co wygasilo roszczenie powoda co do kwoty 999.211,39 zł i znalazło swe potwierdzenie w niezaskarżalnym postanowieniu tut. Sądu Okręgowego zawartym w pkt. 3 wyroku z dnia 3.04.2014 r. o umorzeniu postępowania w tej części). Innych zaś wpłat powodowa spółka nie otrzymała, a sam fakt zawarcia porozumienia przez pozwanego Szpital z podmiotem zewnętrznym (bez spłaty wierzytelności powoda) nie powinien mieć wpływu na rozliczenia stron.

2. - naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 6 k.c. w zw. z art 232 k.p.c. przez błędne przyjęcie, iż strona powodowa była zobowiązana do wykazania, iż jej roszczenie nie zostało zaspokojone (w domyśle). Zdaniem powodowej spółki to pozwany Szpital wnosząc o oddalenie powództwa winien wykazać, iż spełnił już dochodzone pozwem roszczenie a w tym zakresie pozostawał bierny. Jeśli zaś pozwany Szpital twierdzi, iż jego dług został zaspokojony przez spółkę (...) S.A. i spółka ta weszła w prawa zaspokojonego wierzyciela to winna okoliczność udowodnić. Powodowa Spółka potwierdziła, iż otrzymała w dniu 25.01.2013r. kwotę 8. 228 494,66 złotych. Spółka ta dokonała szczegółowego rozliczenia tak otrzymanej kwoty zgodnie z tytułem przelewu. W zakresie wpłat na porozumienie z dnia 20.12.2010 r., którego stroną była również powódka - przypadła jej kwota 999.211,39 zł. Pozwany Szpital na żadnym etapie postępowania nie kwestionował tak dokonanego rozliczenia wpłaty, nie przedstawił dowodu przeciwnego ani chociażby swojego rozliczenia kwestionującego te przedstawione przez pełnomocnika strony powodowej;

2. - naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 518 k.c. § 1 pkt 3 k.c. przez błędne jego zastosowanie polegające na przyjęciu, iż spółka (...) S.A. wstąpiła w prawa zaspokojonego wierzyciela, choć podmiot ten nie dokonał spłaty co do 10.356,38 złotych tytułem roszczenia odsetkowego w całości;

4. - naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez obrazę art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. z uwagi na odstąpienie od generalnej zasady odpowiedzialności za wynik sprawy.

5. - naruszenie art. 102 k.p.c. i błędne wskazanie, iż w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek uprawniający do odstąpienia od zasady odpowiedzialności za wynik sprawy.

Podnosząc powyższe skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, tj. utrzymanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Legnicy, (...) Wydział (...) z dnia 20 grudnia 2012 r. (sygn. akt VI GNc 476/12) w mocy co do kwoty: 10.356,38 zł tytułem pozostałej do zapłaty części należności /sprecyzowanej na rozprawie apelacyjnej jako należność odsetkowa /elektroniczny protokół – k 585/, w tym również zmianę rozstrzygnięcia o kosztach, poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda całości

kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nadto skarżący wnosil o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego. Ewentualnie natomiast wnosil o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się ostatecznie niezasadna, choć zarzuty zawarte w pkt.1,2 i 3 petitum apelacji są trafne. Istotnie roszczenie odsetkowe w kwocie 10 356,38 zł, którego ostatecznie dochodzi apelujący wynika z przedstawionego przez powoda rozliczenia /k-285/. Skoro bowiem przedmiotowa należność została zapłacona w wysokości 999 211,39 zł /co do której powództwo zostało cofnięte/, to od dnia 7.12.2012 r. /daty złożenia pozwu/ należne są od kwoty 871 571,66 zł odsetki umowne oraz od kwoty 108 977,01 zł, ustawowe do dnia 25.01.2013 r. we wskazanej przez stronę powodową wysokości procentowej, stanowiące łącznie sumę 29 019,10 zł. Ponieważ na datę wniesienia pozwu cała należność wynosiła 980 548,67 zł, to skoro strona powodowa w dniu 25.01.2013 r. wpłaciła 999 211,39 zł, to różnicę pomiędzy tymi wielkościami należało zaliczyć na poczet narosłych w toku procesu odsetek umownych i ustawowych. Różnica ta wynosi 18 662,72 zł; w konsekwencji po odjęciu od wyżej wskazanej kwoty 29 019,10 zł tejże wielkości /18 662,72 zł/ otrzymuje się kwotę 10 356,38 zł, do której strona powodowa ograniczyła i popierała swoje roszczenie.

Sąd Apelacyjny podziela również pogląd, iż to strona pozwana, zgodnie z art. 6 k.c., skoro twierdziła, iż zapłaciła całą dochodzoną należność winna przedstawić „kontrrozliczenie”, z którego by to w sposób nie budzący wątpliwości wynikało. Tymczasem pozwany mimo, iż w zarzutach kwestionował wysokość dochodzonej sumy, przedstawił bardzo ogólnikowe twierdzenia kwotowe, nie poparte żadnym szczegółowym matematycznym wyliczeniem, którego w ogóle nie zaoferował. Następnie również po dokonaniu zapłaty wyżej wymienionej należności na rzecz powoda /999 211,39 zł/ i złożeniu przez tego ostatniego pisma z dnia 12.02.2013 r. /k-285/, cofającego w znacznej części powództwo z ostatecznym rozliczeniem pozostałej należności oraz dołączonym odpisem, skierowanego bezpośrednio do strony pozwanej, pisma z dnia 1.02.2013 r., zawierającego procentowe i kwotowe uzasadnienie rozliczenia globalnej sumy należności wpłaconej na poczet wszystkich dwunastu długów pozwanego, nie przedstawił żadnej argumentacji, podtrzymując jedynie ogólnikowo swoje dotychczasowe twierdzenia /pismo z 5.03.2013 r.- k. 302/. Rozliczenie takie również nie zostało zaoferowane po złożeniu przez pozwanego pisma z dnia 10.12.2013 r. /k. 364 i nast./, w którym pozwany odniósł się do zarzutów kwotowych powoda, w tym w przedmiocie wysokości procentowej części odsetek oraz złożonych przez niego dokumentów /k. 365/. Strona pozwana nie zwalczyła zatem w sposób skuteczny twierdzeń strony powodowej, dotyczących sposobu i wysokości wyliczeń oraz oceny, w której ustosunkowała się ona do złożonych przez pozwanego dokumentów /k. 366 i nast./. W konsekwencji należało uznać za błędne ustalenie Sądu I instancji, iż w wyniku spłaty wszelkie zobowiązania względem spółki (...) S.A. zostały zaspokojone, pozostała bowiem do zapłaty dochodzona w dalszym toku postępowania i będąca przedmiotem apelacji kwota odsetek 10 365,38 zł. W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny przyjmuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji za własne, nie były one zresztą w tej części kwestionowane. Dlatego też zasadny również okazał się zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 518 § 1 pkt. 3 k.c., albowiem spółka (...) S.A. nie mogła wstąpić w prawa zaspokojonego wierzyciela, skoro nie dokonała spłaty kwoty 10 356,38 zł, która to suma pozostała do zapłaty.

Sąd Apelacyjny stoi jednak na stanowisku, iż w przedmiotowej sytuacji znajdzie zastosowanie art. 5 k.c.. Jest to zarzut naruszenia prawa materialnego, który Sąd Apelacyjny jest władny wziąć pod uwagę z urzędu. Sąd I instancji przywołał zresztą również powyższy przepis w motywach swego rozstrzygnięcia. Dochodzenie rozważanej części roszczenia odsetkowego/ przy czym chodzi tu o odsetki umowne i ustawowe/ jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Z dokumentów finansowych szpitala złożonych do akt sprawy, a przede wszystkim zawartych porozumień wynika, iż sytuacja finansowa szpitala była ciężka. Jest powszechnie wiadomo, jaki jest tryb rozliczeń szpitala z NFZ, szpital nie prowadzi działalności gospodarczej nastawionej na zysk, nie wolno mu wręcz podejmować działań ukierunkowanych na pozytywny wynik gospodarczy /co wolno czynić placówkom komercyjnym/, ani racjonalizować pod tym kątem swoich poczynań. Obowiązkiem szpitala jest leczenie chorych ludzi, zaś w przypadku zagrożenia życia bądź zdrowia nie może odmówić pomocy, ze względów finansowych. Świadczenia te zaś nie zawsze są właściwie refundowane, tj. w pełnym zakresie i wysokości odpowiadającej ich liczbie. Zasięg terytorialny pozwanego, z uwagi na przedmiot przeprowadzanych tam świadczeń, jest znaczny. W konsekwencji podnoszona przez powoda okoliczność, iż szpital

posiada środki na koncie, które są przeznaczone na konkretne świadczenia i finansowanie przewidzianych procedur leczniczych, nie stanowi o dobrej sytuacji pozwanego. Należy zauważyć również, iż dochodzona w procesie należność na którą opiewał nakaz zapłaty została wpłacona w tej wysokości wraz z częścią dalszych odsetek narosłych w toku procesu. Odsetki umowne są bardzo wysokie /choć dozwolone prawem/, strona dochodziła oprócz tych odsetek, również odsetek ustawowych od odsetek. W trakcie postępowania pozwany podjął działania, które zakończyły się spłatą należności w wyżej wskazanej wysokości, w konsekwencji dochodzenie dalszej części odsetek, narosłych w toku procesu, wytoczonego również w celach komercyjnych, kosztem wykonywanych przez pozwanego świadczeń zdrowotnych, należało uznać w tej sytuacji za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i jako takie niezasługujące na ochronę z mocy art. 5 k.c. O komercyjnym aspekcie procesu świadczy przede wszystkim fakt, iż powód podzielił przysługujące mu roszczenia na szereg mniejszych żądań dochodzonych w wielu procesach, mimo braku przeszkód do dochodzenia ich w jednym postępowaniu, a już przynajmniej tych które są jego własnymi wierzytelnościami. Trudno natomiast pozwanemu czynić zarzut, iż celem spłaty długów względem powoda zaciągnął kolejne zobowiązania względem innego podmiotu, który spłacił w znacznej części jego poprzednie zobowiązania. Dlatego też mając na uwadze powyższe okoliczności i motywy procesowe powoda zmierzające do osiągnięcia korzyści kosztem podmiotu, który nie prowadzi typowej działalności biznesowej determinowanej zyskiem, lecz zajmuje się niekomercyjną działalnością leczniczą oraz konstatając trudną sytuację materialną pozwanego, Sąd Apelacyjny uznał, iż Sąd I instancji prawidłowo zastosował art. 102 k.p.c. i nie obciążał pozwanego kosztami procesu, zarówno odnośnie cofniętej części powództwa, jak i tej co do której podlegało ono oddaleniu.

W związku z powyższym uznając apelację za ostatecznie bezzasadną, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. art. 108 § 1 k.p.c. w zw. art. 98 § 1 i 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.